

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1592/2025
05.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Војислав Јововић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владо Танасковић, адвокат из ..., ради утврђења брачне сутековине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1922/24 од 26.09.2024. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1922/24 од 26.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 312/2020 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке одбијен је приговор међународне ненадлежности домаћег суда истакнут од стране тужене. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да износ од 288.000 аустралијских долара и 33.000 евра који се налазе на банковном рачуну тужене ББ са боравиштем у ..., представља заједничку брачну сутековину тужене и тужиоца АА којим је тражено да се обавезе тужена да на име стицања током заједнице живота брачне сутековине исплати износ од 144.000 аустралијских долара и 16.500 евра који представљају 1/2 дела износа од 288.000 аустралијских долара и 33.000 евра. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 977.625,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1922/24 од 26.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 312/2020 од 06.03.2024. године у побијаном делу (став други и трећи изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је одговорила на ревизију тужиоца.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...10/2023 – други закон) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде прописане одредбом члана 407. став 1. тачка 3. истог Закона, које ревидент у ревизији неосновано указује. Другостепени суд је у смислу одредбе члана 396. став 1. ЗПП оценио битне жалбене наводе па није учинио повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП. Остали ревизијски наводи односе се на повреде поступка учињене пред првостепеним судом које нису разлог за изјављивање ревизије. Ревизијом се указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба Закона о парничном поступку из члана 374. став 2. тачка 12. али то није дозвољен ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су се упознали 1994. године у ... и из те везе добили два сина ВВ рођеног 1994. године и ГГ рођеног 1995. године. Дана 20.12.1995. године су закључили брак. У току заједничког живота у ... парничне странке су се издржавале од прихода остварених радом угоститељског објекта у власништву тужиоца у коме је тужена била запослена. Октобра месеца 2000. године парничне странке су заједно са децом преселиле у Аустралију. Првих неколико година живота у Аустралији они су се издржавали од прихода које је тужилац остваривао обављајући грађевинске радове, као и од прихода које је остварвала тужена радећи као конобарица, те обављајући помоћне послове у ресторанима. Зарада коју је тужилац по том основу остваривао зависила је од обима његовог ангажмана, али је у појединим периодима достигала и до 1.000 аустралијских долара недељно. Упоредо са тим, тужена је похађала и курс енглеског језика који до тада није знала. У том периоду странке су становале као подстанари, плаћајући закупнину у висини од 200 аустралијских долара месечно. У току 2003. године од заједничког новца приходованог радом парничних странака отворили су ресторан „Адриатик“ у коме се тужена убрзо запослила. Тамо је радила свакодневно све послове који су били потребни, али је имала помоћ од стране две жене које су она и тужилац плаћали за обављени рад. У току 2007. године парничне странке су продале наведени ресторан по цени од 35.000 аустралијских долара. Износ добијен продајом ресторана уложен је у куповину куће у Мелбурну. Као купац у уговору наведен је тужилац АА. Купљена је кућа за износ од 235.000 аустралијских долара. Након што је продат ресторан „Адриатик“ тужена је у току 2007. године уписала курс за агента у посредовању за промет некретнина. Почев од 2009. године тужена је почела самостално да се бави овим пословима од којих је годишње зарађивала 65.000 аустралијских долара. У току 2011. године тужилац је остварио право на пензију у износу од 550 аустралијских долара недељно, али је поред тога повремено и зарађивао још око 1.000 аустралијских долара месечно. Кућа на

наведеној адреси продата је у току 2013. до 2014. године за износ од 480.000 аустралијских долара. Део тог новца странке су утрошиле у сврху отплате кредита који је подигнут зарад куповине ове куће. Остатак новца приходованог продајом предметне непокретности искоришћен је као депозит за куповину друге куће коју су парничне странке у међувремену одлучиле да купе. У току 2015. године странке су купиле кућу у близини Мелбурна. Кућа је купљена за износ од 505.000 аустралијских долара при чему је као купац купопродајном уговору означена тужена. Тужена је од заједничких средстава странака прво уплатила депозит у износу од 50.000 аустралијских долара, док је преостали део купопродајне цене финансиран кредитом који је тужена подигла код банке преузевши обавезу отплате кредита у висини од 614 долара недељно. За све време парничне странке су заједно приходовале и трошиле новчана средства будући да међу њима постојала заједница живота која је подразумевала неподељене финансијске токове. Старији син парничних странака преселио се у ... у току 2015. године. Убрзо се оженио и добио дете. У наредном периоду парничне странке су му у више наврата финансијски помагале, у чему је у току 2017. године тужена почела да се бави још једним послом који се тицао одржавања кућа. У току 2017. године парничне странке су сину ВВ дале новац за куповину три плаца у ... од којих је сваки коштао 15.000 евра. Поред тога, исте године дали су му износ од 35.000 евра за куповину куће у ... као и износ од 30.000 евра ради пренаменовања кафане у играоницу. Тужилац је у току 2017. године купио кућу у ... по цени од 19.000 евра. Исте године заједничким новцем парничних странака купљена још једна кућа у улици ... у ... по цени од 35.000 евра. Кућу у Мелбурну продали су за износ од 670.000 аустралијских долара од ког износа је тужена прво отплатила кредит који је подигнут за куповину наведене непокретности. Од остварене купопродајне цене тужена је превремено отплатила и остале кредите поред осталих и оне кредите из којих је новчано помагала сина ВВ. Заједница живота парничних странака прекинута је у марту 2020. године. Тужена је на рачун тужиоца на његов захтев уплатила износ од 9.000 евра. После 4-5 дана уплатила је и износ од 40.000 аустралијских долара.

Из овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац током поступка није доставио нити предложио одговарајуће доказе на околност постојања и висине новчаних средстава које потражује у овом поступку, јер није доставио адекватне доказе из којих би се утврдило колико је било новца на рачуну тужене у тренутку престанка заједнице живота странака, а који новац је стечен радом током заједнице живота и представља њихову заједничку имовину. Првостепени суд је закључио да тужилац није предложио доказе на наведене околности нити је предложио да суд обавезе тужену да достави извод из банке са стањем новчаних средстава из периода марта 2020. године, па је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП одлучио одбијањем тужбеног захтева.

Другостепени суд је прихватио утврђено чињенично стање првостепеног суда и закључио да је првостепени суд правилном и потпуном оценом изведених доказа и правилном применом правила о терету доказивања правилно применио материјално право када је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио о жалби тужиоца.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона(у даљем тексту: ПЗ) прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

Одредбом члана 177. ПЗ прописано је да је обим заједничке имовине у смислу тог Закона, сматра утврђивање сувласничког односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини.

Одредбом члана 178. ПЗ прописано је да се деоба заједничке имовине може вршити за време трајања брака и после његовог престанка.

Одредбом члана 179. ПЗ прописано је да супружници могу закључити споразум о деоби заједничке имовине.

Одредбом члана 180. став 1. ПЗ прописано је да ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд. Одредбом става 2. истог члана прописано је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, а одредбом става 3. истог члана прописано је да већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини и других околности од значаја за одржавање или увећавање вредности заједничке имовине.

Према члану 231. став 1. ЗПП ако суд на основу изведених доказа (члан 8.) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. Према ставу 2. истог члана прописано је да странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано. Правилно је другостепени суд закључио да тужилац није доказао чињенице на које се позвао у току поступка у погледу својих навода из којих је покушао да оствари своје право. Наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке другостепеног суда.

Из утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази да је кућа у Мелбурну која је купљена 2015. године заједничка имовина странака, као и новац остварен продајом те куће. Међутим, нижестепени судови су правилном применом правила о терету доказивања закључили да тужилац није доказао колико је новца преостало на дан престанка заједнице живота странака, након претходно отплаћених кредита и других трошкова заједничког живота. Наводи ревизије се односе на доказни поступак и оцену изведених доказа, чиме се побија утврђено чињенично стање што према одредби члана 407. став 2. не може бити ревизијски разлог.

Захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен применом члана 154. ЗПП, јер наведени трошкови нису били потребни за вођење ове парнице.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**